

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 23C/254/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115229449
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Janics Bajánková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2017:1115229449.4

Rozhodnutie

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudcom Mgr. Janou Janics Bajánkovou v právnej veci žalobcu: I. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XX/XX, XXX XX M., zastúpený JUDr. Lubomírom Müllerom, euroadvokátom, so sídlom Symfonická 1496/9, Praha 5, Česká republika, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu nemateriálnej ujmy vo výške 24.000,- EUR, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu zamietá.
- II. Žalovaná nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Návrhom doručeným súdu dňa 20.11.2015 sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 24 000,- Eur titulom zadosťučinenia za nemateriálnu ujmu v dôsledku nezákonného väznenia.

2. Svoj návrh odôvodnil tým, že rozsudkom Okresného súdu Košice-vidiek zo dňa 20.11.1979, sp. zn. XT/XXX/XXXX bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu nesplnenia odvodovej povinnosti a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov nepodmienečne. Trest žalobca vykonal v dobe od 20.11.1979 do 20.11.1980. Ďalším rozsudkom Okresného súdu Košice-vidiek zo dňa 16.04.1982, sp. zn. XT/XXX/XXXX bol opätovne uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov nepodmienečne. Trest žalobca vykonal v dobe od 12.07.1982 do 12.07.1983. Uznesením Okresného Košice-okolie zo dňa 17.06.2013 sp. zn. XNt/X/XXXX bol zrušený rozsudok Okresného súdu Košice-vidiek zo dňa 20.11.1979, sp. zn. XT/XXX/XXXX. Uznesením Okresného Košice-okolie zo dňa 22.10.2013 sp. zn. XNt/X/XXXX bol zrušený rozsudok Okresného súdu Košice-vidiek zo dňa 20.11.1979, sp. zn. XT/XXX/XXXX. Obe konania boli na následne spojené do jedného konania Rozsudkom Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 28.10.2014, sp. zn. XT/XXX/XXX9 bol žalobca oslobodený z dôvodu, že žalovaný skutok nie je trestným činom. Žalobca požiadal žalovaného dňa 02.02.2015 o odškodnenie, okrem iného aj v položke zadosťučinenia za nemateriálnu (morálnu a citovú) ujmu, a to vo výške 24 000,- Eur.

3. Žalovaná sa k návrhu vyjadrila písomným podaním, v ktorom uviedla, že pokiaľ sa týka nároku žalobcu na priznanie nemajetkovej ujmy bola toho názoru, že na jej priznanie neexistuje právny titul podľa zákona č. 119/1990 Zb., ani podľa zákona č. 58/1969 Zb., ani podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Namietala aplikáciu čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Argumentovala, že Slovenská republika ako jeden z nástupníckych štátov Českej a Slovenskej federatívnej republiky je viazaná Dohovorom a jeho Protokolmi od 18. marca 1992 (dátum ratifikácie Dohovoru ČSFR), a teda je zodpovedná za skutky vzťahujúce sa na obdobie od 18.03.1992. Žalobca však bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách rozsudkami z 20.11.1979 a zo 16.04.1982 a vo výkone trestu odňatia slobody od 20.11.1979 do 20.11.1980 a od 12.07.1982 do 12.07.1983, teda pred ratifikáciou Dohovoru. Preto nie je možné na daný prípad Dohovor aplikovať. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Európskeho súde

pre ľudské práva z 28.09.2004 v prípade Kopecký v. Slovensko, kde súd vyslovil názor, že pokiaľ ide o rehabilitačné a reštitučné zákony Dohovor neukladá zmluvným štátom osobitnú povinnosť poskytnúť náhradu za krivdy alebo škody spôsobené predtým, ako ratifikovali Dohovor.

4. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s prednesmi žalovanej, listinnými dôkazmi - Uznesenie Okresného súdu Košice-okolie, zo dňa 17.06.2013, sp. zn. XNt/X/XXXX, Uznesenie Okresného súdu Košice-okolie, zo dňa 22.10.2013, sp. zn. 5Nt/6/2013, pripojeným spisom Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. XNt/X/XXXX a ďalším obsahom spisu, z ktorých ustálil nasledovný skutkový stav:

5. Z pripojeného spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. XNt/X/XXX5 súd zistil, že uznesením Okresného súdu -Košice- okolie zo dňa 17.04.2015, sp. zn. XNt/X/XXXX bolo rozhodnuté o tom, že žalobca je účastný súdnej rehabilitácie vo vzťahu k jeho odsúdeniam rozsudkami Okresného súdu Košice-vidiek zo dňa 20.11.1979, sp. zn. 2T/343/1979 a zo dňa 16.04.1982 sp. zn. 3Q.2, ktorými bol žalobca uznaný vinným zo spáchania trestného činu nesplnenia odvodovej povinnosti.

6. Uznesením Okresného súdu Košice-okolie, zo dňa 17.06.2013, sp. zn. XNt/X/XXX3 bola povolená obnova konania a zrušil sa výrok o vine a výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Košice-vidiek zo dňa 20.11.1979, sp. zn. XT/XXX/XXX9 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

7. Uznesením Okresného súdu Košice-okolie, zo dňa 22.10.2013, sp. zn. XNt/X/XXXX bola povolená obnova konania a zrušil sa výrok o vine a výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Košice-vidiek zo dňa 16.04.1982 sp. zn. XT/XXX/XXXX ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

8. Rozsudkom Okresného súdu Košice-okolie, sp. zn. XT/XXX/XXXX zo dňa 28.10.2014 bol žalobca oslobodený podľa § 226 Tr. poriadku z dôvodu, že žalované skutky nie sú trestným činom.

9. Žalobca listom zo dňa 02.02.2015 požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR o odškodnenie náhrady mzdy, nákladov výkonu trestu, nákladov pôvodného trestného konania, nákladov obhajoby v pôvodnom a terajšom konaní, cestovných nákladov a nemateriálnej ujmy.

10. Žalovaná žiadala žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Odkázala na písomné vyjadrenia Poukázala na to, že Dohovor priznáva právo na odškodnenie za faktické obmedzenie osobnej slobody, ku ktorému v tomto prípade podľa žaloby malo dôjsť od 20.11.1979 do 20.11.1980 a od 12.07.1982 do 12.07.1983, teda pred ratifikáciou Dohovoru. Preto nie je možné na daný prípad Dohovor aplikovať. Dohovor nepriznáva právo na odškodnenie za existenciu rozhodnutia o obmedzení osobnej slobody, ale za faktický zásah, ktorým je obmedzenie osobnej slobody. Zároveň nad rámec písomného vyjadrenia, poukázala na účel prijatia zákona 119/1990 Zb., a teda, že zastáva názor, že účelom zákona je nejakým spôsobom upraveným v tomto zákone, napraviť krivdy predchádzajúceho režimu, a akosi dobrovoľne sa prihlásiť k princípom právneho štátu a demokratickej spoločnosti. Zákon vychádza z toho, že tento účel bude naplnený už samotnou rehabilitáciou odsúdených osôb, navyše i možnosťou priznať hmotné odškodnenie. Navyše z dôvodu zjednodušenia získania odškodnenia upravuje § 23 paušálne náhrady, porovnaním výšky týchto paušálnych náhrad s nemajetkovou ujmov, ktorá je uplatnená v tomto konaní, je zrejmé, že úmyslom zákonodarcu a účelom samotného zákona 119/1990 nemôže byť priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v sume uplatnenej v tomto konaní. Mala za to, že v zmysle dohovoru je možné odškodniť len tie zásahy, ku ktorým dôjde v čase, kedy sa štát už prihlásil k jeho dodržiavaniu, tento zámer vyplýva aj z judikatúry EŠLP. V tomto prípade k namietanému zásahu došlo predtým, ako dohovor zaväzoval Slovenskú republiku.

11. Podľa článku 36 ods. 3 Listiny základných ľudských práv a slobôd, zákon č. 23/1991 Zb. každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup.

Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy SR každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa článku 51 ods. 1 Ústavy SR domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii účelom zákona je zrušiť odsudzujúce súdne rozhodnutia za činy, ktoré v rozpore s princípmi demokratickej spoločnosti rešpektujúcej občianske politické práva a slobody zaručené ústavou a vyjadrené v medzinárodných dokumentoch a medzinárodných právnych normách zákon označoval za trestné, umožniť rýchle preskúmanie prípadov osôb takto protiprávne odsúdených v dôsledku porušovania zákonnosti na úseku trestného konania, odstrániť neprimerané tvrdosti v používaní represie, zabezpečiť neprávom odsúdeným osobám spoločenskú rehabilitáciu a primerané hmotné odškodnenie a umožniť zo zistených nezákonností vyvodiť dôsledky proti osobám, ktoré platné zákony vedome alebo hrubo porušovali.

Podľa § 1 ods. 2 cit. zákona činy, ktoré smerovali k uplatneniu práv a slobôd občanov zaručených ústavou a vyhlásených vo Všeobecnej deklarácii ľudských práv a v nadväzujúcich medzinárodných paktov o občianskych a politických právach, boli česko-slovenskými trestnými zákonmi vyhlásené za trestné v rozpore s medzinárodným právom a medzinárodnému právu odporovalo aj ich trestné stíhanie a trestanie.

Podľa § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. v znení noviel, nárok na odškodnenie zahŕňa najmä:

- a) náhradu za stratu na zárobku za každý mesiac za väzbu a výkon trestu odňatia slobody vo výške 2500 Kčs, pokiaľ poškodený nepožiada, aby sa mu namiesto tejto náhrady poskytla náhrada za stratu na zárobku počas väzby a výkonu trestu odňatia slobody podľa všeobecných predpisov,
- b) náhradu škody na zdraví, ku ktorej došlo v súvislosti s väzbou alebo výkonom trestu odňatia slobody, pokiaľ táto náhrada nepatrí podľa iných predpisov,
- c) náhradu trov trestného konania vo výške 200 Kčs, výkonu väzby vo výške 600 Kčs za každý mesiac väzby a výkonu trestu odňatia slobody vo výške 150 Kčs za každý mesiac výkonu trestu, pokiaľ poškodený nepožiada, aby mu bola namiesto týchto náhrad poskytnutá náhrada skutočne zaplatených trov,
- d) náhradu zaplatených trov obhajoby v pôvodnom trestnom konaní,
- e) náhradu zaplateného peňažného trestu alebo úhrnu vykonaných zrážok z odmeny za prácu pri výkone trestu nápravného opatrenia.

Podľa § 23 ods. 3 zákona č. 119/1990 Zb. v znení noviel, veta prvá, odškodnenie v plnom rozsahu sa poskytuje len vtedy, ak bolo odsudzujúce súdne rozhodnutie úplne zrušené podľa druhého alebo piateho oddielu alebo také rozhodnutie bolo úplne zrušené podľa tretieho oddielu a poškodený bol oslobodený spod obžaloby.

Podľa § 24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. v znení noviel, nárok treba uplatniť na súde v lehote troch rokov od právoplatnosti oslobodzujúceho rozhodnutia alebo rozhodnutia odsudzujúceho na miernejší trest alebo rozhodnutia, ktorým sa trestné stíhanie zastavilo; inak nárok zaniká. Počas predchádzajúceho prerokovania nároku podľa § 9 zákona č. 58/1969 Zb., najviac však šesť mesiacov táto lehota pre uplatnenie nároku neplynie.

11. V predmetnom konaní sa žalobca na základe úplnej súdnej rehabilitácie domáhal od žalovaného zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 24.000,- EUR za obdobie výkonu trestu odňatia slobody za obdobie od 20.11.1979 do 20.11.1980 a obdobie do 12.07.1982 do 12.07.1983. Žalobca v žalobe svoj nárok na nemajetkovú ujmu odôvodňoval dĺžkou trvania výkonu trestu, pričom samotnú výšku nemajetkovej ujmy odvodzoval od výšky nemajetkovej ujmy, ktorá bola priznaná súdom inému žalobcovi v obdobnej veci v sume 1000 eur za mesiac pozbavenia osobnej slobody. V konaní nebolo sporné, že žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Košice-vidiek zo dňa 20.11.1979, sp. zn. XT/XXX/XXXX uznaný vinným zo spáchania trestného činu nesplnenia odvodovej povinnosti a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov nepodmienečne. Trest žalobca vykonal v dobe od 20.11.1979 do 20.11.1980 a že rozsudkom Okresného súdu Košice-vidiek zo dňa 16.04.1982, sp. zn. 3T/161/1982 bol opätovne uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov nepodmienečne. Trest žalobca vykonal v dobe od 12.07.1982 do 12.07.1983. Nesporným bolo aj to, že uznesením Okresného Košice-okolie zo dňa 17.06.2013 sp. zn. XNt/X/XXXX bol zrušený rozsudok Okresného súdu Košice-vidiek zo dňa 20.11.1979, sp. zn. XT/XXX/XXX9 a uznesením Okresného Košice-okolie zo dňa 22.10.2013 sp. zn. 6Nt/6/2013 bol zrušený rozsudok Okresného súdu Košice-vidiek zo dňa 20.11.1979, sp. zn. 2Q.9. Obe konania boli na následne spojené do jedného konania a Rozsudkom Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 28.10.2014, sp. zn. XT/XXX/XXXX bol žalobca oslobodený z dôvodu, že žalovaný skutok nie je trestným činom.

12. Súd pri posúdení nároku žalobcu dospel k nasledovnému právnenému záveru. Zákon č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii je špeciálnou úpravou vo vzťahu k zákonu č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (príp. aj k zákonu č. 513/2004 Zb.), nakoľko osobitne upravuje prípady poškodených osôb v súvislosti so zrušenými odsudzujúcimi súdnymi rozhodnutiami za činy, ktoré v rozpore s princípmi demokratickej spoločnosti zákon označoval za trestné, umožniť rýchle preskúmanie prípadov týchto osôb, odstrániť neprímerané tvrdosti v používaní represie, zabezpečiť neprávom odsúdeným osobám spoločenskú rehabilitáciu a primerané hmotné odškodnenie a umožniť zo zistených nezákonností vyvodiť dôsledky proti osobám, ktoré platné zákony vedome alebo hrubo porušovali. Pri uplatňovaní nárokov na odškodnenie týchto osôb pritom zákon odkazuje na postup podľa zákona č. 58/1969 Zb. Ani jeden z uvedených predpisov neumožňoval poškodeným osobám domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami alebo nesprávnym úradným postupom. Ustálená judikatúra v súlade s ústavnokonformným a eurokonformným výkladom však pripúšťa právo poškodenej osoby na náhradu nemajetkovej ujmy, hoci jeho nárok je posudzovaný podľa predpisu, ktorý výslovne takýto nárok nepriznáva (zákon č. 58/1969 Zb.). Súd vychádzajúc z uvedeného názoru dospel k záveru, že tak ako osoby poškodené vadným pozbavením osobnej slobody uplatňujúce si nárok podľa zákona č. 58/1969 Zb., aj osoby uplatňujúce si nárok vzniknutý v zmysle zákona č. 119/1990 Zb. majú právo domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy, pričom analogicky uplatňoval právny názor vo veci nemajetkovej ujmy, ktorý je uvedený nižšie.

13. Súd má za to, že na danú vec treba aplikovať aj príslušné články Ústavy SR o ľudských právach a základných slobodách, ktoré sú súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky ako aj príslušné ustanovenia Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

14. Súd na základe vykonaného dokazovania sa dospel k záveru, že uplatnený nárok na nemajetkovú ujmu je potrebné posudzovať podľa zákona č. 119/1990 Zb. a z dôvodu, že uplatnený nárok nemá oporu v zákone o súdnej rehabilitácii č. 119/1990 Zb. návrh ako nedôvodný zamietol.

15. Ústavný súd ČR v stanovisku pléna z 25. 11. 2014 sp. zn. Pl. ÚS-st. 39/14 vyslovil, že nárok na nemateriálnu ujmu podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru vzniká za predpokladu, že k zásahu do osobnej slobody dotknutej osoby došlo, resp. tento zásah bol ukončený až potom, čo sa tento medzinárodný Dohovor stal pre Českú republiku a rovnako aj pre Slovenskú republiku záväzný (t.j. od 18.3.1992) s tým, že okamih účasti tejto osoby na rehabilitácii z tohto pohľadu nie je relevantný. Vychádzal z toho, že základné právo na osobnú slobodu v zmysle čl. 5 Dohovoru zakladá každému jednotlivcovi v prvom rade voči štátu nárok zdržať sa všetkých zásahov do takto chránenej právnej pozície; pokiaľ k takémuto protiprávnemu zásahu dôjde, vzniká mu nárok odstrániť jeho následky a nastoliť taký právny stav, aby bol v súlade s daným základným právom. Až v prípade, ak odstránenie závadného stavu nie je predstaviteľné alebo možné, ako tretí v poradí pripadá do úvahy nárok na odškodnenie. Tento sekundárny nárok je možné priamo odvodzovať od predmetného základného práva, pričom jeho obsahom je náhrada všetkej materiálnej a imateriálnej ujmy, ktorá bola dotknutej osobe predmetným zásahom spôsobená. Tohto subjektívneho hmotného práva, výslovne zakotveného v čl. 5 ods. 5 Dohovoru sa možno dovolať na Európskom súde pre ľudské práva samostatne, jeho hlavný význam potom spočíva v tom, že v tých štátoch, kde nie je Dohovor "priamo použiteľný", tieto zaväzuje, aby prijali takú vnútroštátnu právnu úpravu, ktorá s daným právom bude korešpondovať. Pokiaľ ale ide o otázku časovej pôsobnosti Dohovoru, ustálená judikatúra ESLP vychádza z toho, že je potrebné rozlišovať medzi trvajúcou situáciou a jednorazovým aktom, ktorého následky eventuálne sa prejavujú aj v súčasnosti. ESLP ďalej rozlišuje samotný zásah na strane jednej a neúspech následne podaných prostriedkov nápravy takéhoto zásahu na strane druhej s tým, že porušenie práv zaručených Dohovorom je potrebné odvodzovať nie od odmietnutia štátu napraviť daný zásah, ale zo zásahu samotného. Z pohľadu časovej pôsobnosti je tak rozhodujúci okamih, či časový úsek, v ktorom k zásahu došlo, v opačnom prípade by došlo k porušeniu všeobecnej zásady zákazu retroaktivity v zmysle Viedenského dohovoru o zmluvnom práve. Neexistuje pritom všeobecná povinnosť štátu napraviť krivdy alebo ujmy, ktoré spôsobil pred ratifikáciou Dohovoru [rozsudok veľkého senátu zo dňa 8. 3. 2006 vo veci T. proti Chorvátsku, sťažnosť č. 59532/00] (rozsudok Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 25. 02. 2016, č.k. 3Co/38/2014 - 64)

16. Zo všeobecnej zásady o zákone všeobecnom a špeciálnom / lex specialis derogat generali) jednoznačne vyplýva, že ak sú naplnené podmienky pre použitie špeciálnej úpravy, musí sa táto úprava

aplikovať a nemožno použiť úpravu všeobecnú. Znamená to, že pre osoby, ktoré podľa zákona č. 119/1990 Zb. sú osobami oprávnenými žiadať odškodnenie, platí pre uplatňovanie a uspokojovanie majetkových nárokov vo vzťahu medzi nimi a štátom zvláštna právna úprava, bez ohľadu nato, ktorý predpis je pre ne priaznivejší. V prípadoch, na ktoré sa zákon č. 119/1990 Zb. vzťahuje, sa teda nemožno proti štátu domáhať iných či ďalších nárokov, ako tých, ktoré tento zákon upravuje. Napriek tomu, že ustanovenie § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. uvádza len demonštratívny výpočet položiek nárokov na odškodnenie, a teda výslovne neupravuje ani nárok na nemajetkovú ujmu, nemôže všeobecný súd neprípustným spôsobom ako orgán súdnej moci nahradzovať činnosť zákonodarcu a priznať v občianskom súdnom konaní aj iné nároky, než ktoré platné právne predpisy priznávajú fyzickým, prípadne právnickým osobám, pretože by tým prekročil hranice deľby moci medzi súdnou a zákonodarnou mocou vymedzenou v Ústave SR. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru vzniká za predpokladu, že k zásahu do osobnej slobody dotknutej osoby došlo, resp. tento zásah bol ukončený až potom, čo sa tento medzinárodný Dohovor stal pre SR (záväzný (t.j. od 18.3.1992) s tým, že okamih účasti tejto osoby na rehabilitácii z tohto pohľadu nie je relevantný. (Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co 278/2015 z 30.11.2016)

17. Z uvedeného dôvodu má súd za to, že nie je možné použiť aplikáciu čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Slovenská republika ako jeden z nástupníckych štátov Českej a Slovenskej federatívnej republiky je viazaná Dohovorom a jeho Protokolmi od 18. marca 1992 (dátum ratifikácie Dohovoru ČSFR), a teda je zodpovedná za skutky vzťahujúce sa na obdobie od 18. 03. 1992.

18. Žalobca však bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách rozsudkom Okresného súdu Košice-vidiek zo dňa 20.11.1979 pričom trest vykonal v dobe od 20.11.1979 do 20.11.1980 a rozsudkom Okresného súdu Košice-vidiek zo dňa 16.04.1982, sp. zn. XT/XXX/XXXX pričom trest žalobca vykonal v dobe od 12.07.1982 do 12.07.1983, teda pred ratifikáciou Dohovoru. Preto nie je možné na daný prípad Dohovor aplikovať. Európsky súd pre ľudské práva v Rozsudku z 28. 09. 2004 v prípade Kopecký v. Slovensko, vyslovil názor, že pokiaľ ide o rehabilitačné a reštitučné zákony Dohovor neukladá zmluvným štátom osobitnú povinnosť poskytnúť náhradu za krivdy alebo škody spôsobené predtým, ako ratifikovali Dohovor.

19. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobca v uvedenom smere neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, ním tvrdenú argumentáciu. Právny zástupca žalobca v uvedenom smere nenavrhol žiadne dôkazy a nepovažoval za potrebné k uvedenej otázke ani vypočúť žalobcu.

20. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

21. O trovách konania rozhodol súd podľa § 257 C.s.p., keď z obsahu spisu zistil, že žalovaná ktorá mala plný úspech vo veci si náhradu trov konania základe jej výslovného vyjadrenia neuplatnila.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané
Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolať možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolať proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolať dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).

V Bratislave, dňa 24. apríla 2017

Mgr. Jana Janics Bajánková
sudkyňa

Za správnosť vyhotovenia: